

RIMORTIS

Pláň v dáli hoří nekonečná,
vše živé se bouří, v právu je žal.
Tvé mosty pálí, jsi podvedená,
ať jsi, kdo jsi, třeba žebrák nebo král!!

Průvody tváří osvícených,
žárem slunce strom jak stařec umírá.
Procesí stínů zahalených,
anděl tvou knihu života zavírá.

Hledáš svůj stín ve třpytu zbabělosti,
bláhových v rozmaru nevinnosti.

Tvůj čas se krátí, kam osud tvůj se nakloní,
neotálej seš beze jména, bez bytí.
Strach se vkrádá, zbabělost sítě rozpíná,
v černotách zloba a zášť ukrytá v nás.

Rimortis - prokletá, Rimortis - zbožňovaná,
rozléváš pohár mocnou záští nality.
Rimortis - nevděčná, Rimortis - uctívaná,
otvíráš brány davům duší zbabělých.

Neklamné vidění, nebeské znamení naplní tvoje zdání.
Krvavé šílenství, hynoucí hrdinství, bortí se zámek přání.
Prastaré prokletí plynoucích staletí, odvaha vzepřít se snům.
S kalichem hořkosti, s krůpějí moudrosti nacházíš konec svých dnů.

V království bláznů opuštěná,
král je jak šašek časem, šašek zas král.
Z prachu zas v prach proměněná,
odcházíš tam, kde ohně žár je hříchu zmar.

Větrem unášen závoj v oblacích,
tvé zmítané pouhé zoufalství.